Падре Піо і Ґарабандал

Зв'язок між відомим стигматиком о. Піо і Подіями в Ґарабандалі - правдиві.

23 вересня 1968 р. о. Піо з П'єтрельчіно помер в опінії святості у віці 81 рік, закінчивши один з найбільш незвичайних життєписів в історії Церкви. Відомий стигматик, священик, який носив на своєму тілі Рани Ісуса Христа, був у центрі уваги мільйонів людей. Крім його великої святості (співбрати називали його "ходяча доброта") і стигматів, які спричиняли надзвичайні терпіння й тривали понад 50 років, о. Піо був обдарований багатьма харизматичними дарами: поринав у видіння, повідомляв про свою присутність пахощами (приємний запах виходив з його ран), оздоровлював, мав дар білокації (уміння знаходитись одночасно в декількох місцях планети), читав думки сердець і пророкував. Також був одним з найвизначніших сповідників Церкви, проводив безліч годин у сповідальниці. До нього приїжджали з цілого світу. Сан-Джованні-Ротондо, що неподалік міста Фоджі, на півдні Італії, стало місцем пробудження людських душ.

Св. Літургія, котру відправляв падре викликала в людей незвичайні духовні переживання. Прочани займали чергу до сповіді, вичікуючи інколи два і більше тижні, аби висповідатися зі своїх гріхів покірному Капуцинові. Він мав, казали, "телефон до Неба" і вмів дати людині відчуття того, як вона виглядає в очах Всемогутнього Бога.

У перші роки свого священичого служіння о. Піо пережив духовні терпіння, котрі спричинила жорстка цензура його діяльності, недовіра до його обдарувань, а також незліченні очорнення. Після цього нелегкого періоду його репутація настільки зросла, що всі — від убогого селянина до Папи - ще за життя вважали його святою людиною. Саме тому, а також з огляду на його надзвичайні харизматичні дари, в нього шукали поради у тих справах, котрі вимагали правдивого розпізнання. Його поради не були його власною думкою, лише походили від знання недосяжних людському розумові речей.

Дякуючи Богові, цей священик, мав безпосередній зв'язок з подіями в Ґарабандалі.

Деякі люди, які неприхильно ставляться до об'явлень, заперечували існування будьякого зв'язку між о. Піо і Ґарабандалем, але їх аргументи втрачають силу перед доказами, які цей зв'язок підтверджують. Будучи слухняним сином Церкви, о. Піо не міг висловити своєї думки, поки не висловила її Церква, а також з тієї причини, що Церква не видала жодного прилюдного свідчення про події в Ґарабандалі. Саме

цей факт міг дати привід для заперечення. Однак приватно перед співбратами, а також деякими особистостями він не вагався визнавати своєї віри в правдивість тих об'явлень. Група іспанців колись запитала, чи дійсно Мати Божа об'являється в Ґарабандалі? Він відповів: "***Усе ще питаєте про це: скільки чекатимете, що Вона там з'явиться? Вона об'являється вже вісім місяців!***" Пізніше маємо свідоцтво Джое Ламанджіно. Проте докази зв'язку о. Піо з подіями в Ґарабандалі опираються на чомусь більшому, а не лише на усних свідченнях.

Лист

Лист, адресований Кончіті, Льолі, Якинті, Марії Круз.

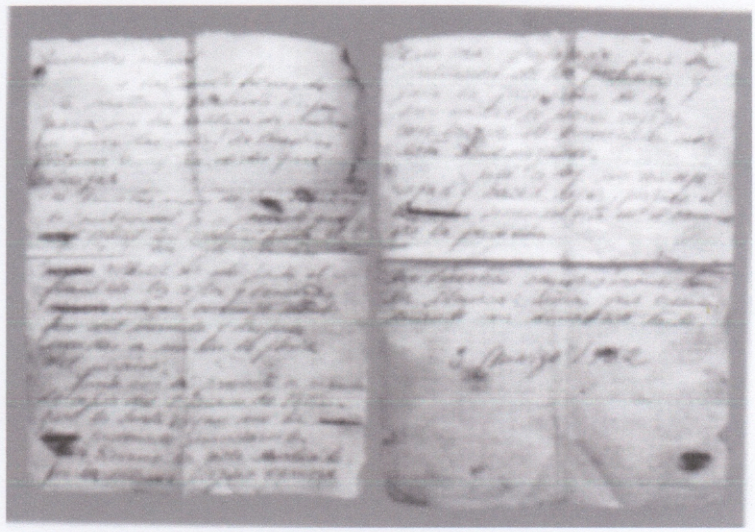

З березня 1962 року в Сан-Себастьян-де-Ґарабандал надійшов лист без підпису і зворотної адреси, котрий був адресований чотирьом молодим візіонеркам: Кончіті, Льолі, Якинті і Марії Круз. Цю подію розголосив д-р Челестіно Ортій, котрий був наочним свідком того, а також вона була в подробицях описана в книжці "Поспішила в гірські околиці", автором котрої був о. Євсевій Гарча де Пасквера. Саме з неї нижче-наведений фрагмент:

"Фелікс Лопе, колишній студент Вищої Семінарії в Деріо (Більбао), який зараз вчителює в Ґарабандалі, перебував з групою людей на кухні у Кончіти. Дівчинка отримала лист, котрого не розуміла, і тому попросила його перекласти. Лист був написаний італійською мовою і Фелікс, прочитавши його, сказав: "Якщо взяти до уваги стиль, лист, можливо, належить о. Піо".

Кончіта запитала його, чи він знає о. Піо, і, коли вчитель відповів, що так, попросила його, щоби допоміг їй скласти відповідь з виразами глибокої пошани до о. Піо.

Після того, як лист був написаний, вони залишили його на кухні не складеним. За хвилину Кончіта увійшла в екстаз і відмовила вервицю. Як тільки вона повернулася до нормального стану, вчитель сказав їй:

"Чи ти запитала у Діви Марії про лист і чи його дійсно надіслав о. Піо?" "Так," - і вона передала мені відповідь, яку я повинен йому вислати, як нашу таємницю.

Дівчина пішла до своєї кімнати і повернулась з аркушем паперу, написаним від руки. У всіх на очах вклала той аркуш у конверт з адресою о. Піо і заклеїла його.

Лист, який прийшов до Кончіти без підпису і зворотної адреси з італійською маркою, мав такий зміст:

"Мої дорогі діти!

О дев'ятій годині ранку Пресвята Діва доручила переказати вам:
"О благословенні дівчатка з Сан-Себастьян-де-Ґарабандал! Обіцяю вам, що буду з

вами до кінця віків, а ви будете зі мною під час кінця світу і пізніше - у небесній славі".

Передаю вам копію св. фатімської вервиці. Діва доручила мені вам її вислати. Цю вервицю уклала сама Пречиста Діва і доручила розповсюдити її для спасіння грішників і для відвернення від людства тяжкої кари, яку добрий Бог може зіслати.

Даю вам лише одну пораду: моліться і заохочуйте інших до молитви, бо світ на порозі погибелі. Вони не вірять вам, ані вашим розмовам з Пані в білому, а повірять, коли вже буде запізно".

9 лютого 1975 р. редакція часопису NEEDLES (сьогодні цей часопис носить назву GARABANDAL) взяла інтерв'ю у Кончіти, записавши його на плівку. У ньому йшла мова про несподіваний лист, написаний, як говорять, о. Піо.

Запитання: Кончіто, чи ти щось пам'ятаєш про той лист?

Відповідь: *Пам'ятаю, що я отримала лист, адресований мені і трьом дівчатам: Якинті, Льолі і Марії Круз. Я задумалась над змістом того листа і над тим, що він не мав підпису. Потім я поклала його в кишеню до побачення з Най-святішою Матір'ю. Коли Вона об'явилася того ж дня, я показала їй цього листа і запитала, хто вислав його нам. Мати Божа відповіла, що він від о. Піо. Тоді я не знала, хто це, але більше не питала Її.*

Після об'явлення я розповіла людям про лист, а присутній там семінарист пояснив мені, хто такий і звідки о. Піо. Отож я відправила листа отцю, в якому написала, що якщо він буде відвідувати наш край, то я хотіла б його побачити. Потім він надіслав мені коротеньку відповідь: "Чи ти думаєш, що я вилечу через комин?" Я тоді мала лише 12 років і не розуміла, що таке монаше життя.

В інтерв'ю запитали також, чи Кончіта не пам'ятає, бува, про що був той лист і, хоча вона не могла в подробицях всього пригадати, однак те, що вона пам'ятала, цілком збігається з тим, про що мовилось вище.

Візит Кончіти до о. Піо

У лютому 1967 р. Кончіта прибула до Риму разом зі своєю мамою, іспанським священиком о. Луїсом Луна, професором Енріко Меді і княгинею Кекилією де Бурбон-Парма. Кончіту просив кардинал Оттавіані, префект Святого Офіціуму, котрий сьогодні носить назву "Св. Конгрегація Доктрин Віри". Власне під час цього візиту Кончіта була на приватній аудієнції у Папи Павла VI, де були присутні ще 5 осіб. Знаємо про це завдяки достовірному свідченню професора Меді, у майбутньому - міністра атомної енергетики і приятеля Святішого Отця, який був одним з тих п'яти осіб.

Позаяк Кончіта повинна була чекати ще день, щоб зустрітися з кардиналом Оттавіані, професор Меді запропонував скористатись вільним часом і поїхати до Сан-Джованні-Ротондо, аби зустрітися там з о. Піо.

Ось розповідь самої Кончіти про той візит, узята з інтерв'ю часопису NEEDLES за 1975 р.:

"*... Ми всі погодились з тією пропозицією і поїхали автом професора Меді до монастиря. Прибули туди десь біля години дев'ятої вечора. Нам тоді розповіли, що ми не зможемо побачитись з о. Піо аж до наступного ранку, коли він буде о 5.00 відправляти Службу Божу. Перед Сл. Божою о. Луна і*

професор ввійшли до захристії. Професор Меді розповів мені пізніше, що там відбулось: о. Луна сказав о. Піо, що тут є княгиня з Іспанії, яка хоче з ним побачитись. Отець Піо сказав до о. Луна: "Я себе не дуже добре почуваю, тому зможу з нею зустрітись лише пізніше - протягом дня". Професор Меді тоді сказав: "Є тут ще одна пані, котра хоче тебе побачити. Тебе хоче бачити Кончіта ". Отець Піо запитав: "Кончіта з Ґарабандалу?" Професор відповів: "Так". Тоді о. Піо сказав: "Прийдіть сьогодні вранці о восьмій".

Коли ми прийшли, нас запровадили до малої кімнати, келії, в котрій було одне ліжко, крісло і малий столик. Я запитала о. Піо, чи це його кімната і чи він тут спить, а він відповів: "О ні, не можете побачити моєї кімнати. Це багата кімната". Тоді я не усвідомлювала так, як сьогодні, якою святою людиною є о. Піо, я була тоді дуже молодою і мала щойно 16 років".

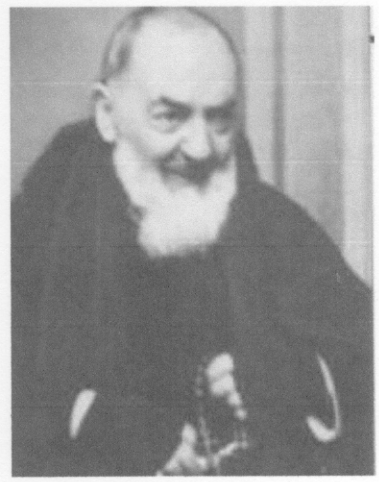

Ось наступний фрагмент з інтерв'ю часопису NEEDLES:

Запитання: Хто ще був з тобою в тій кімнаті?

Відповідь: *Тільки моя мама, о. Луна і священик з монастиря, котрий розмовляв по-іспанськи і багато фотографував. Не пам'ятаю, щоби княгиня і професор були тоді з нами в кімнаті.*

Запитання: Чи можеш сказати, про що йшла мова під час вашого візиту до о. Піо?

Відповідь: *Пам'ятаю небагато: священик, який фотографував, попросив дозволу в о. Піо, а той йому відповів:*

"Фотографуєш вже відтоді, коли ми зайшли до кімнати". Пам'ятаю, що я мала хрестик, якого поцілувала Божа Мати, і сказала о. Піо:

"Це хрестик, поцілувала Божа Мати. Чи поблагословите його?" Він узяв той хрестик і поклав собі на долоню, там, де була рана. Потім узяв мою руку і теж поклав на свою долоню, стискаючи мої пальці, а правою рукою поблагословив мою руку і хрестик. Те саме він зробив для моєї мами, коли вона його попросила: "Чи ви могли би поблагословити вервицю, яку також: поцілувала Пречиста Діва?" Я клячала перед ним, поки ми там були. Він тримав мою руку з хрестиком, коли говорив до мене.

Священик, котрий робив фотографії Кончіти з о. Піо живе й по сьогодні в Сан-Джованні-Ротондо. Він був у Сполучених Штатах кілька років тому, пропагуючи беатифікаційний процес о. Піо, і також відвідав Кончіту у неї вдома. Монахи неохоче удоступнюють копії тих фотографій, мабуть тому, що об'явлення з Ґарабандалу ще не були офіційно визнані Церквою. Про ті фотографії згадує також інший монах з Сан-Джованні-Ротондо, який бачив їх і розповів про це одній з наших редакційних колег під час прощі 1987 року, він же організував центр "Ґарабандал" у Нью-Йорку. Цілком очевидно, що ті фотографії - важливий документ, який свідчить про зустріч Кончіти з о. Піо.

Отець Піо і чудо

Зв'язок о. Піо з подіями в Ґарабандалі найбільше виявляється в привілеї, який, крім нього, був даний ще одній особі. Отець Піо побачив велике чудо перед своєю смертю (тільки о. Луїс Андреу, єзуїт, уночі 8 серпня 1961 року теж побачив чудо, коли спостерігав за візіонерками в стані екстазу біля соснового лісу

на горі, що оточує село Ґарабандал. Наступного ранку по дорозі додому він помер).

В одному з пророцтв Матері Божої в Ґарабандалі про чудо сказано, що Святіший Отець побачить чудо з того місця, де в той час перебуватиме, а також ***його побачить о. Піо.*** Коли славний стигматик помер у вересні 1968 року, Кончіта була заклопотана тим, що пророцтво ніби не здійснилося. Місяць пізніше її сумніви розвіялися - вона отримала цінну пам'ятку від о. Піо.

16 жовтня 1968 року Кончіта отримала телеграму з Люрду, підписану однією її знайомою з Риму. Жінка запрошувала Кончіту відвідати Люрд, де вона зможе отримати лист, який адресував їй о. Піо. Отці Альфред Комб і Бернард Люїль з Франції були тоді в селі і погодились завезти Кончіту та її матір до Люрду. Тієї ж ночі вони вирушили у дорогу. Поспішаючи, Кончіта забула свій паспорт. На кордоні їх тримали шість годин, і, лише коли їй видали спеціальний паспорт, підписаний військовим комендантом Іруну, вони змогли в'їхати до Франції.

У Люрді вони зустріли емісарів о. Піо з Італії, серед котрих був о. Бернардіно Ченнамо, який в дійсності не був з Сан-Джованні, а з іншого монастиря. Однак він був знайомий о. Піо і о. Пелфіно. Саме він опікувався о. Піо в його останні роки життя і переклав записку, поміщену на 13-ій сторінці, яку о. Піо продиктував для Кончіти.

Отець Ченнамо сказав Кончіті, що він не вірив в об'явлення в Ґарабандалі, аж поки о. Піо не сказав йому, щоб він дав Кончіті вельон, який покриватиме його обличчя після смерті. Вона запитала о. Ченнамо: "*Чому Діва сказала мені, що о. Піо побачить чудо, а він помер?*" *Священик відповів:* "***Він бачив чудо перед смертю. Сказав мені про це особисто***".

Коли Кончіта повернулася з Люрду додому, то вирішила, що напише про всі ці події приятелеві в Мадриді. Знову наводимо тут слова Кончіти з інтерв'ю в NEEDLES за 1975р.:

"*... Коли я писала лист, то постійно тримала перед собою той вельон - і вмить цілу кімнату наповнив приємний запах. Я чула раніше про запах о. Піо, але ніколи не звертала на це особливої уваги. В кімнаті так інтенсивно почало пахнути, що я аж заплакала. Щось таке я пережила вперше. Все те відбулося після його смерті*".

2-го травня 1999 року о. Піо був проголошений блаженним. Вже тоді багато людей знало, що незабаром він буде проголошений святим. Це сталося 2002 року, коли Папа Іван Павло II проголосив бл. о. Піо святим. Також можна сподіватися, що його визнають однією з найбільших постатей в історії Церкви, людиною незрівнянною у свій час. Також важливим є те, що цей незвичайний син св. Франциска, безмежно відданий Матері Божій, який так довго і тяжко працював у Божому винограднику для добра душ, беззастережно пов'язаний з об'явленнями в Ґарабандалі.

Переклав з польської о.Олексій Горобець, ЧСВВ
передрук з "*ДІТИ НЕПОРОЧНОЇ*" журнал, 2-2003, Україна